

Durmuş Hocaoğlu

Böyle Geldik, Böyle Gidiyoruz, Böyle de Gideceğiz; Ama Nereye Kadar?

Yeniçağ., “Analiz”., 31 Ağustos 2008, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 683; 2008-074; Ağustos-03

YENIÇAĞ

NOT: *Yeniçağ*'ın matbû nüshasında, mekân yetmezliği yüzünden son iki cümle neşredilmemiştir – D.H.

Bundan yirmibeş sene evvel, sekiz yıl süre ile iştiğal ettiğim mühendislik mesleğimi kesin olarak terkederek akademik hayâta intisab etmeğe karar verdiğimde bu bir mâcera idi benim için - aslında hâlâ öyle; çünkü otuzbeş yaşında idim ve bu da hayli gecikmiş bir yaş demektir; üstelik geliri bir âileyi geçindirmeyecek olan bir meslek! Buna rağmen aldığım karardan geri dönmedim, araştırma görevlisi – yâni asistan - olmak üzere mürâcaat ettiğim üniversiteden, ancak öğretim görevlisi kadrosuna alınabileceğim cevâbını alınca çarnâçar râzı oldum. Öğretim görevliliğinin ne kadar ağır ve yorucu olduğunu biliyordum, ama başka çârem de yoktu, âilem dolayısıyla İstanbul hâricine gitmeği göze alamadım; “bir abam var atarım, ner’de olsa yatarım” diyebilen bir bekâr – yâni ‘sultan’ – değildim çünkü. Akademik hayâtım böyle başladı ve bu şartlar altında kariyer yapmağa çalıştım, hem de iki kariyer birden: Hem fizik hem felsefe; hem mastera hem doktora, üstelik, daha görevimin ilk haftasında onsekiz saat ile beni şoka sokan ve zaman-zaman otuz saati aşan ağır ders yükü ve ilâveten, yapmak zorunda kaldığım ek iş yükü altında – çünkü maaş ev geçindirmiyordu ve bugün dahi öyledir. Fizik kariyerimi masteradan sonra doktora yeterlilik safhasında bırakmak zorunda kaldım; çünkü uyku uyumamanın da bir haddi-hudûdu vardı ve bu da beni fizik ile felsefe arasında bir tercih yapmak mecbûriyetinde bırakıyordu, ben de felsefeyi seçtim. Esâsen akademik hayâta ilk başvuruşum da fizik idi, ama beni mühendislikten fiziğe çeken fiziğin bizzat kendisinden ziyâde, onun felsefesi idi: Bu fizik âlemin dilini anlamak istiyordum ve bunun yolu da fizikten geçiyordu, geçiyordu ama salt fizikçilerin yaptığı şekilde değil idi bu yol. Evet; fizik ve felsefe arasında bir tercihte bulunmak mevkiinde kalınca felsefeyi seçtim ama, fiziği hiç bırakmadım: Yirmiyedi senedir fizik bölümündeyim ve bu müddet zarfında – son senelerde felsefe derslerim daha ağırlıklı hâle gelmiş olmasına rağmen - sayısız denecek kadar fizik dersine girdim: Temel Fizik’ten Modern Fizik’e, Termodinamik’e, Elektromagnetik Teori’den Kozmoloji’ye varıncaya kadar. Mühendislik kariyerim bana laboratuvarı tanıtmıştı, lâkin fizikte laboratuvara hemen hep soğuk kaldım; bunun felsefeden kaynaklandığını biliyorum.

*

**

Yirmiyedi yıla giren akademik hayâtımda, ondört yaşımdan itibaren kurmaya başladığım ve şimdi sayısı binleri aşan kitaptan oluşan şahsî kütüphânem en büyük bilgi kaynağım idi uzun zaman – kütüphâneye gidince bile fotokopi alıp evde okurum - , fakat internet ile tanışınca bu vaziyette ciddî bir değişme oldu ve bundan üç yıl önce de en büyük inkılap dönemine girdim; çünkü, kendi üniversitemin onlayn akademik dergi bağlantısının oldukça zenginleşmesi bir yana, birkaç üniversitenin de şifresini almıştım ve bu arada zengin kitap kaynakları da çıkmıştı; ancak, hepsi bir yana, birkaç senedir yayına giren bâzı kitap siteleri nevrime döndürdü, beni hem mestetti ve hem de aynı zamanda da tedirgin, me'yus, mükedder ve bedbîn.

Mestoldum, zîra, kendimi, bütün oyuncakların ücretsiz olduğu dev bir oyuncak hipermarketine düşmüş, ömrü boyunca ucuz ve kalitesiz plastik oyuncaklardan – o da sayı ile – başka oyuncakları olmamış bir fukara çocuğu gibi hissettim: Milyonlarca cilt kitap, onbinlerce akademik dergi, onmilyonlarca makale, hayallerimi süsleyen kitaplar ve dergiler ve üstelik hepsi ücretsiz.,

Diğer yandan tedirgin oldum; çünkü onlayn akademik dergilerden elimin altında takriben yirmibin adet var ki bu da nerdenbaksanız birkaç onmilyon makale demek ve milyonlarca kitap; hemen-hemen, hangi konuda ne ararsanız, hepsi birkaç inçlik bilgisayar montöründe, size bir “tık” kadar yakın. Şimdi bana kaç kitabım olduğunu soranlara, “evde birkaç bin, bilgisayarda birkaç milyon” diye cevap veriyorum . Ancak, gelgelelim, bu kadar bilgi insanı boğuyor ve ayrıca, bir tehlike de yaratıyor: İnformatk Cehâlat; zaman-zaman eski günleri aramıyor değilim doğrusu.

Ve ayrıca, me'yus, mükedder ve bedbîn; keşke hiç keşfetmeseydim bu siteleri, çünkü, geleceğimize – ‘geleceğime’ değil, ‘geleceğimize’ - dâir ümitlerimi sarstı.

Niçin mi?

*

**

Bir önceki yazımın sonunu şöyle bağlamıştım: “Biz böyle geldik ve böyle gidiyoruz, böyle de gideceğiz; gittiğimiz kadar.”.

Aslında o son cümle, bu yazı için bir girişti; evet, biz böyle geldik ve böyle gidiyoruz, böyle de gideceğiz; gittiğimiz kadar; ama nereye kadar?

Bu cümlelerin sonunu da yârın bağlayalım.

.. ve bu arada hep berâber bir temrin yapalım: **Nereye kadar?**

